

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. február 23-án.

Lukács evangéliuma 12. rész 48b. verse: „Akinnek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bízta, attól többet kérnek számon.”

Kedves Testvéreim!

Mostanában sokat gondolkozom azon, hogy miként is viszonyulunk, miként viszonyulok ehhez a megfogható világhoz, az anyagi világhoz. Miként néz ki a hitem, mennyire erős a bizalmam Isten felé, hogy Ő még ezen a téren is meg tud adni mindent. Lukács evangéliumának olvasása közben az Úr Jézus az elmúlt napokban többször is előhozta ezt a kérdést. Mennyire kötődöm erősen a külső dolgokhoz? A lakáshoz, az autóhoz, a ruhához, az ételhez, mindahhoz, ami a mindennapjaim része? Mennyire lennék képes ezeket elengedni? Ha az lenne a kérdés, hogy válasszak az anyagiak és Jézus között, akkor egyértelműen tudnám azt mondani, hogy mindent elengedek az én Uramért és Megváltóért? Luther Márton híres énekének a sorai jutottak eszembe, amiben megvallotta, hogy igazából egyetlen fontos dolog van, hogy bejutunk-e az örök életre, és eljutunk-e a mennybe? „Kincset, életet, hitvest, gyermeket mind elvehetik, mit ér ez önekik? Mienk a menny örökre!”

Talán azt gondoljuk, hogy ennek a felvezetésnek túl sok köze nincsen a felolvasott igeszakaszhoz. „Akinnek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bízta, attól többet kérnek számon.” Miért beszéltem az anyagi világról, és miért hoztam fel az ehhez való kötődésünket? Azért, mert zsigerből azt gondoljuk, hogy ránk Isten nem bízott sokat. Adta azt a keveset anyagi téren, aminek a keretei között élünk. Adta azt a keveset, amire oda kell figyelünk. Van a szűk környezetünk, a családjunk, akiért felelősek vagyunk, és ez minden, csak nem sok. A gyülekezetben is körbenézünk, és azt látjuk, hogy ez sem sok. Egy kicsi közösség, amelyben vagyunk negyvenen, ötvenen, talán egy még kisebb csoport, akikkel bibliaórán, vagy a kiscsoportos alkalmakon találkozunk, egy osztályközösség a gimnáziumban, vagy talán csak a református hittanosok, ez nem sok. Kicsi dolgot, kicsiny dolgokat bízott ránk Isten.

Nyilvánvaló, hogy a lelkészek, a gondnokok, esetleg esperesek, főgondnokok másként láthatják. Rájuk többet bízott Jézus, és ezért többet fog számonkérni rajtuk. A gyülekezet többsége meg nyugodtan hátradőlhet, és érezheti úgy, hogy ez az ige nem vonatkozik rá. Mindenki csak valami keveset kapott, amire természetesen kevesebb energia odafigyelni.

Mégis, hogyha mélyen belenézünk ebbe a Jézusi üzenetbe, akkor azt látjuk, hogy Megváltónk nem tesz itt különbséget a tanítványok között. Milyen szívesen vennénk, hogyha ezt Jézus így tette volna. Péter, Jakab, János, mint a legkülönlegesebb apostolok, ők többet kaptak, a másik kilenc meg már kevesebbet. Jézus kiküldte a 72 tanítványt, akkor rájuk meg még kevesebbet bízott. Akik pedig ezen a körön kívül vannak, nekik még annál is kevesebbet adott. Mi pedig, itt 2025-ben, Tatán, mi olyan messze vagyunk Jézus belső köreitől, hogy ránk valami egészen minimálisat bízott, és ezért nyugodtan mondhatjuk, hogy tőlünk szinte nem is fog számonkérni semmit.

Ebben a példatörténetben van egy gazda, aki az egyik szolgájára rábízta azt, hogy adja ki idejében az enni és innivalót a többieknek. Vagyis adja tovább azt, amit az urától kapott. Mi, tanítványként szintén ezt a feladatot kaptuk. Adjuk tovább azt, amit Jézustól kaptunk. De mit is bízott ránk tulajdonképpen Jézus? Vagy hadd tegyem fel a kérdést először úgy, hogy kit is bízott ránk Jézus? Kiknek kell továbbadnom azt, amit Ő adott? Ránk bízta a családjunkat. Természetesen úgy is, mint akiről gondoskodnunk kell. Enni adunk a gyermekeinknek, unokáinknak, szeretteinknek. Figyelünk arra, hogy minden szükségessel rendelkezzenek. Az erre fordított energiáink 90-95%-át ebbe fektetjük bele. De mi van a szeretteink lelkével? Mi van a hitükkel? Azzal is foglalkozunk? Hadd tegyem fel a kérdést, hogy érdekel minket egyáltalán, hogy a szeretteink eljutnak-e az örök életre?

Megmondom őszintén, hogy a családtagjaimat végigsorolva, a testvéreim között talállok olyat, akinek az üdvössége felől nem vagyok teljesen biztos. Az én felelősségem, hogy ő teljesen eljut a hitre? Vagy az övé? Rám bízta őt ezen a téren Jézus, vagy nem? Könnyen mondjuk azt, hogy ez nem az én dolgom. Felnőtt ember, aki maga döntse el, hogy mit szeretne az életében. Jó, rendben van, tételezzük fel, hogy így van. De hogyan állok ebben a felelősségben a közelebbi családtagokkal? A házastárs, a gyermekek, az unokák ismerik Jézus útját? Hadd szólítsam meg a gimnazistákat is. A szülők, a testvérek, a nagyszülők ismerik Jézus útját? Megtettünk mindent, hogy megismerjék? Olyan példát mutatunk? Úgy élünk?

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. február 23-án.

„Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.” Van annál nagyobb, mint a szereteteink élete? Van annál nagyobb, mint a szereteteink örök élete? Hát nem bízott ránk sokat a mi Istenünk?

Aztán még egy részlet elgondolkodtatott, hogy Jézus itt mire gondolt. Kiadni idejében a táplálékot. Jézus nem a fizikai ennivalóra gondolt itt. Nem arra, hogy akkor mindenki jól lakott-e. A lelki táplálék továbbadását bízta ránk. Azt, amit Ő hozott el közénk. Ezt vajon továbbadom-e?

Nagyon röviden hadd foglaljam össze egy szóban mindezt. Továbbadom-e az evangélium üzenetét? Azt a nagyon egyszerűnek hangzó történet sort, hogy Jézus Krisztus eljött a mi világunkba, hogy az Ő kereszthalálával a mi életünket megmentse a bűn nyomorúsága alól, és átvigyen minket ebből az elveszett világból az Ő örök világába. Amit a Biblia központi üzeneteként fogalmazunk meg a János evangéliuma 3. részének 16. versét idézve: „mert úgy szeretne Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. Ezt az üzenetet bízta ránk a mi Urunk. Továbbadom-e?

De hadd finomítsam még tovább mindezt. „Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.” Milyen sokat kaptunk mi? Azt a lehetőséget, hogy az örök élet reménységében boldog életet éljünk. Ezt hadd ismételjem meg. Azt a lehetőséget kaptuk, hogy az örök élet reménységében boldog életet éljünk. Boldogok vagyunk mi keresztyének? Boldogok vagyunk mi reformátusok? Boldog az életünk?

Jézus több esetben is beszél az öt követők boldogságáról. Nem azt mondta, hogy könnyű életük lesz, nem azt mondta, hogy mindig minden rendben lesz, és nem üldözi a keresztyéneket senki, nem bántja őket senki, hogy mindig minden meglesz az életükben, amit szeretnének. Jézus azt mondta, hogy boldogok azok, akik Ővele szoros kapcsolatban élnek, és ezt a mindennapjaikban is megélik. Boldogok azok, akik hallják az Ő üzenetét, és azt be is építik az életükbe. Mienk ez a boldogság, amit kaptunk? Továbbadjuk mindezt másoknak?

Engedje meg nekem a gyülekezet, hogy most ne általánosságban beszéljek mindenkiről, másokról, hanem hadd beszéljek a saját megtapasztalásomról. És azt is engedje meg a gyülekezet, hogy hadd legyek nagyon kíméletlen magammal szemben. Ha rajtam nem látják mások, hogy jó Krisztus követőjének lenni, akkor miért akarnának ők ezen az úton járni? Ha rólam nem sugárzik a boldogság, hogy jól érzem magam a bőrrömbben, mert Krisztus megváltott engem, mert nekem olyan életem van, amit tőlem soha nem vehetnek el, akkor másoknak miért lenne vonzó ez az élet? Ha ugyanúgy panaszkodom, aggódom, félek, szorongok, mint mások, akkor hol van bennem a hit és a feltétlen bizalom az én Uram felé? A legdrágább kincset, a hit ajándékát bízta rám Jézus. Boldogan adom azt tovább? Nekem ezeket a kérdéseket tette fel Jézus üzenete. Bízhatott volna ennél nagyobb, és ennél többet rám?

És most hadd térjek vissza általános gondolatokra. Bízhatott volna ránk Jézus annál nagyobb üzenetet, mint az evangélium üzenetét? Tehetett volna értünk többet, mint hogy az életét adta értünk? Ez nem elég sok? Van ennél több? „Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”

Gondolkodhatunk Kedves Testvéreim azon, hogy mennyire vonatkozik ránk ez az üzenet. Gondolkodhatunk azon, hogy mennyire kevés az, amink van. Gondolkodhatunk úgy is, hogy másoké a felelősség, a vezetőké, a lelkészeké, a presbitereké és gondnokoké. A gyülekezet tagjaira kevesebbet bízott Jézus, és ezért kevesebbet is kér számon. Viszont ez a kevesebb sem más, mint az örök élet üzenete. Ez a kevesebb sem más, mint a szereteteink élete. Legyen meg bennünk az a vágy, hogy meg akarjuk menteni a körülöttünk élőket az örök életnek. Legyen meg bennünk az a vágy, hogy amit Jézustól kaptunk, azt tovább is tudjuk adni. Ne felejtsük el Jézus szavait: „Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”

Amen!